

Família Domènech**M. Teresa Coll Vila**

Què puc dir-vos d'en Joan que no sapigueu? Son tantes coses que no sé si seré capaç d'explicar-ho. Mireu, ens vàrem conèixer l'any 1963 fent magisteri. A l'antiga Normal vella, els nois i noies estàvem separats per una porta. L'entrada i la sortida era per carrers diferents. Vàrem estar-hi un any. El segon, estrenàrem la Normal nova al carrer Emili Grahit, on compartírem alguns espais i el lloc de trobada era el bar. També compartírem algunes excursions. Aquell any s'organitzaren algunes comissions, on en formaven part dos alumnes de cada classe tant de nois com noies dels tres cursos. Allà, a la comissió d'extensió cultural, buscant conferenciant i fent activitats diverses i on ens repartíem les presentacions, és on s'inicià la nostra amistat.

A l'últim any de carrera férem per Setmana Santa el viatge final tots junts, nois i noies, i fou on començàrem a relacionar-nos. Un dia, després d'una sortida, una de la colla em va dir: em sembla que en Domènech s'ha fixat en tu. Jo en aquell moment no me n'havia adonat, però això fou un principi. Acabada l'excursió i en l'últim trimestre, vam començar tot un grupet a fer passejades per la Rambla i vam continuar la nostra relació. A l'acabar la carrera en Joan va haver d'anar a la mili ja que havia demanat pròrroga per estudiar i jo vaig anar a fer de mestra a Olot, al Cor de Maria. Vam cartejar-nos i veure'ns a Olot, on vam iniciar el nostre festeig.

Una vegada acabada la mili, la cosa va començar seriosament. Es va fer un tip de pujar a Olot. Anàvem al cine, passejàvem pel Firal d'Olot i anàvem a menjar calamars a la romana al bar de Ca l'Emilio, que era un lloc on els feien boníssims. Més endavant, junt amb la meva germana, vaig anar a fer alguna escapada a Lloret, a l'Aplec de la Sardana o per la festa.

Finalment el 10 de juny de 1972 ens vàrem casar. Com que la seva mare es marejava molt, vàrem buscar un lloc a mig camí, ni a Lloret, ni a Olot, ni a Beget: a Porqueres. Va ploure tot el dia. A muntanya diem que això pronostica una vida trista. En el nostre cas, no ha estat així, ha estat una vida molt feliç compartint més de cinquanta anys. Hem estat el "sireno" i la "pastora". He procurat fer-li sempre costat i deixar que pogués fer el que tenia planificat.

En Joan era una persona senzilla, noble, molt intel·ligent, que no es donava importància, que treballava sempre intensament. Per ell el dia tenia més de vint-i-quatre hores, no tenia límit, era incansable i no tenia un "no" per a ningú. Tenia una gran personalitat i les coses molt clares i sempre buscava el millor per a la família, el poble i el país, del qual era un gran defensor.

Durant la seva vida fou mestre i feia sortides amb els alumnes ensenyant-los coses de Lloret. Va ser director de l'escola Esteve Carles de 1986 a 1989, just quan jo també era directora de l'escola Pompeu Fabra i la meva filla, a vegades, em recorda les llargues converses que teníem a l'hora de dinar parlant de les dues escoles.

En la seva vida política va estar més de catorze anys a l'Ajuntament, quatre dels quals fou alcalde, el primer de la democràcia. Només començar, es va trobar amb el gran incendi dels Pinars, on col·laborà recollint els cadàvers d'aquella pobra gent, cosa que va ser una experiència molt dura. Foren anys difícils. Fins i tot rebé dues amenaces de mort. Els alcaldes d'aquella època van fer una gran feina de forma desinteressada.

En aquell temps, els tres alcaldes de Tossa, Lloret i Blanes es van entendre molt bé, tot i essent de partits diferents: Telm Zaragoza, Joan Domènech i M. Dolors Oms. En el seu període d'alcalde l'Ajuntament va comprar dues cases, Can Garriga i Can Font.

Durant els anys 1979-1980 no sé com va tenir tanta força per acabar aquell any la llicenciatura d'Història a Barcelona -on s'especialitzà en arqueologia per a poder col·laborar en les excavacions de Lloret-, ja que quan arribava a Lloret recollia les monges franceses per anar a classes de català a Blanes amb en Salvador Sunyer i fer d'alcalde. Obtingué el títol de mestre de català el 1979.

Més tard fou diputat d'ensenyament, cultura i publicacions a la Diputació de Girona, on treballà molt a gust. Després fou delegat de Cultura de la Generalitat, on també s'hi sentí molt còmode. Com que en aquella època no hi havia gaire diners, intentava amb la seva presència personal anar als actes. Crec que en aquells anys va conèixer tots els pobles de la província de Girona. Posteriorment, va ser president de la Fundació

Prudenci Bertrana, també delegat a Girona del col·legi de Doctors i Llicenciats en Filosofia, Lletres i Ciències de Catalunya i fou durant vint anys director dels Quaderns de la Revista de Girona en dues etapes.

Dono gràcies a l'ajuntament i a la comissió organitzadora per l'Any Domènech, i a la gent que ha fet el muntatge de l'exposició (Quim Daban, Anna Fuentes, Marina Garcia i també la nostra néta Núria, digna descendent del seu avi). I a totes les persones que han participat amb els seus escrits.

Joan, siguis on siguis, rep una abraçada de la teva Tere.